

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นานาชาติยอมรับกันว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อระหว่างชาติ ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ ธุรกิจ อุตสาหกรรม สังคม และการศึกษา ตลอดจนเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม วิทยาการ และข่าวสารความเป็นไปของโลก ในปัจจุบันประเทศไทยมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศในหลาย ๆ ด้าน อิทธิพลของภาษาอังกฤษจึงเข้ามาพร้อมกับวัฒนธรรม ความรู้และสินค้าต่าง ๆ ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนไทยมากขึ้น รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย ความต้องการ และความจำเป็นของแต่ละยุค เพื่อที่จะให้ประชาชนทั่วไปมีความรู้ และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ได้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย แม้จะมีการพัฒนาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอก็ตาม แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ดังผลการวิจัยของ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527 : 121) ซึ่งทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสร้างข้อสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรใหม่ของกระทรวงศึกษาธิการ ในทักษะการฟัง-พูด และอ่าน-เขียน พบว่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยสำหรับความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนไทยตามโรงเรียนต่าง ๆ สามารถทำข้อสอบได้ร้อยละ 50

นอกจากนี้ กมลทิพย์ เศรษฐมัลย์ (2530 : 51) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นยังไม่ถึงขั้นการสื่อสาร และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล (2531 : 60) ศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการฟังอยู่ในระดับต่ำคือไม่ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของทุกระดับการฟัง และมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุก ๆ ระดับการฟัง กาญจนา

จอตส์วาร์ท (2531 : 61) ได้ศึกษาพบว่าระดับความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับขั้นทักษะกลไก ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมการพูด ส่วนคลีริคท์ ภัทรานนท์ (2532 : 58) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นทักษะกลไกเช่นเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่าทั้งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับค่ามาก ในด้านทักษะการอ่าน วิภา สังข์ทองจีน (2530 : 85-86) ได้วัดระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และสมณฑา วิรุฒญาณ (2530 : 83) ได้วัดระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ งานวิจัยของรสริน วรรณะภักดิ์ (2531 : 115-117) ได้ศึกษาพบว่าระดับความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์เช่นกัน และศิริพร พัทธพันธ์ (2532 : 115) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนค่ามาก ผ่านแค่ระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกเท่านั้น

พี. สตรีเวนส์ (P. Strevens 1980 : 21 - 28) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนล้มเหลวในการเรียนภาษาว่า เนื่องมาจากนักเรียนไม่เต็มใจที่จะเรียน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากเหตุผลส่วนตัวทางด้านสังคม หรือจิตวิทยา ส่วนนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนได้นั้น จะต้องมีความพอใจ และเต็มใจที่จะเรียน และหลักสูตรที่จะเรียนนั้นจะต้องเหมาะสมกับผู้เรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ พวงเพ็ญ อินทรประวัดี (2521 : 9-10) ที่ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้น ควรเริ่มต้นมาจากนักเรียน การสอนควรคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนเป็นสำคัญ ให้เด็กเห็นคุณค่าของการเรียนภาษา

การที่นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจอาจจะเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เอส บี คาน (S.B. Khan 1969 : 216 - 221) กล่าวว่า "บุคคลที่มีระดับสติปัญญาเท่ากัน มิได้หมายความว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากันด้วย เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง" แฮรี แมคคอกซ์ (Harry Maddox 1963 : 9) ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมอง ร้อยละ 50-60 ขึ้นอยู่กับความพยายาม และวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30-40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อีก

ร้อยละ 10-15 ซึ่งสอดคล้องกับที่ แอน อนาสเตซี (Anne Anastasi 1967 : 111) สรุปไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบใหญ่ 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา กับองค์ประกอบที่มีใช่สติปัญญา แต่องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้น จึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาองค์ประกอบทางด้านที่มีใช่สติปัญญา เพื่อค้นหาว่ามีองค์ประกอบอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา

ลีออน เอ จาโคโบวิทซ์ (Leon A. Jakobovits 1971 : 104 - 115) แบ่งองค์ประกอบซึ่งเป็นผลกระทบต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศออกเป็น 3 องค์ประกอบใหญ่ด้วยกัน คือ

1. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม

1. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพการสอน ครู โอกาส และเวลาที่นักเรียนได้เรียนรู้ ระบบวัดและประเมินผล
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ สติปัญญา ความถนัด ความมานะบากบั่น แรงจูงใจในการเรียนและยุทธวิธีในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความรู้สึกยึดมั่นในภาษาของตนเอง (Language Loyalty) และภาวะสองวัฒนธรรม

สำหรับองค์ประกอบที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากองค์ประกอบที่มีใช่สติปัญญา คือ ความสนใจ ความพอใจ ความต้องการ ตลอดจนเจตคติ และแรงจูงใจของผู้เรียน โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และ วอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1972 : 20) สรุปไว้ว่าเจตคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์อันลักษณะที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา นอกจากนั้น ลักษณะเจตคติจะมีการพัฒนามาตั้งแต่ในครอบครัวของผู้เรียน กล่าวคือ มีการพัฒนามาก่อนที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ภาษาชั้นเรียน ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษา ถ้าผู้เรียนมีเจตคติในทางบวกต่อภาษานั้น และใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษา

เจตคติและแรงจูงใจ แม้ว่าจะแตกต่างกัน แต่ก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ลีออน เอ. จาโคโบวิทซ์ (Leon A. Jakobovits 1971 : 243) อธิบายความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ความสนใจซึ่งเป็นสภาวะจากแรงผลักดันภายในตัวบุคคล หรือ หมายถึง ความรู้สึกเห็นด้วย หรือเป็นปฏิกิริยาต่อสิ่งนั้น ๆ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่บุคคลนั้นอาจไม่มีความสนใจ แต่มีแรงผลักดันที่เกิดจากภายนอก หรืออาจหมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ หรือ เต็มใจที่จะใช้ความพยายามต่องานนั้น

พรณี ชูทัย (2520 : 145 - 156) กล่าวถึง เจตคติว่า เป็นเรื่องของการเรียนรู้ บุคคลจะมีเจตคติเป็นอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งใดนั้น บุคคลที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรามีอิทธิพลอย่างยิ่ง เจตคติของบุคคลมักจะขึ้นอยู่กับค่านิยมของบุคคลนั้น การที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น บุคคลนั้นจะต้องมีประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อมกับสิ่งนั้น ถ้าบุคคลนั้นไม่รู้ไม่เห็นไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน ก็จะไม่มีความเจตคติต่อสิ่งนั้นเลย

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูง ก็จะมีเจตคติและแรงจูงใจสูง และจากงานวิจัยของ เอกฉัตร พัทธราช (2528 : 49) พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษานาภาคกลาง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ให้ข้อเสนอแนะยืนยันว่า การศึกษาเจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น เช่น งานวิจัยของ มาลินี จันทวิมลและคณะ (2525 : 169) ที่พบว่า นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีอายุพอสมควรจะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจในการเรียนสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนมีวุฒิภาวะเหมาะกับการเรียนภาษาต่างประเทศ เข้าใจ และรู้ถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้างในชีวิตประจำวัน และได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการวิจัยระยะยาว โดยติดตามกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต่าง ๆ กันว่า การเริ่มเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเจตคติและแรงจูงใจเมื่อกลุ่มตัวอย่างได้เรียนถึงขั้นการศึกษาระดับต่าง ๆ โดยศึกษาผลระยะสั้นและระยะยาว

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2519 : 170-206) ได้สรุปลักษณะสำคัญของเจตคติไว้ว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งติดตัวมาแต่กำเนิด นอกจากนี้เจตคติเป็นสภาวะของจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความคิด และการกระทำของบุคคล มีผลให้บุคคลมีท่าทางสนองตอบต่อสิ่งเร้าไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และเป็นสภาวะของจิตใจ ที่มีความมั่นคงพอสมควร แต่ก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสฤณีชัย วัฒนธาดา (2518 : 86) ที่กล่าวถึงทฤษฎีความต่อเนื่องตามหลักการของ เอ็ดเวิร์ด แอล ธอร์นาไดค์ (Edward L. Thorndike) ที่ว่า มนุษย์มิได้มีเจตคติติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เจตคติเกิดขึ้นภายหลัง โดยการทดลองกระทำไปเรื่อย ๆ สิ่งเร้าที่มนุษย์ได้รับ ถ้าเขาตอบสนองสิ่งเร้านั้นได้ถูกต้อง พอใจ ก็จะทำให้เขารู้สึกชอบ และพยายามทำไปเรื่อย ๆ เพราะบังเกิดผลดีกับตัวเขา เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งเร้า นั้น ถ้าอาการตอบสนองต่อสิ่งเร้าไหน บังเกิดผลที่เขามองพอใจ เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งเร้า นั้น เจตคติของบุคคลมีการเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อมีระดับการเรียนรู้ โอกาสในการเรียนรู้ สภาพการเรียนการสอนและ เนื้อหาของการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากเดิม

จากแนวความคิดและผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า เจตคติซึ่งเป็นองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา มีบทบาทสำคัญ และสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก เพราะการมีเจตคติต่อการเรียนนั้นทางที่ดี จะช่วยให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น และเนื่องจากเจตคติต่อการเรียน เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลง และแก้ไขปรับปรุงได้ ดังที่ วารินทร์ สายโอบเอื้อและคณะ (2522 : 126) กล่าวถึงธรรมชาติของเจตคติไว้ว่า เจตคติเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างไปจากเดิม ก็จะเปลี่ยนแปลงได้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษต่างระดับชั้นกัน กล่าวคือ ๑.ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่ง เป็นปีแรกที่นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 ซึ่งได้พัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นไปอีกระดับหนึ่งแล้ว ว่านักเรียนจะมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร

2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชนในกรุงเทพมหานคร

3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและหญิง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. จากผลการวิจัยของโรเบอร์ตา แครเมอร์ และเดวิด ไซเซนไวน์ (Roberta Kraemer and David Zisenwine 1989 : 1) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาที่สอง (ภาษาฮิบรู) ของนักเรียนชาวยิว เกรด 4 จนถึง เกรด 12 ในประเทศสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ จำนวน 1,252 คน พบว่า นักเรียนทั้ง 9 ระดับชั้นมีเจตคติต่อการเรียนภาษาที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกัน

2. จากผลการวิจัยของเลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 13) ที่ศึกษาเจตคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาที่เคยศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากนักศึกษาที่เคยศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชนแตกต่างกัน

3. จากผลการวิจัยของเลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 15) ที่ศึกษาเจตคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าเพศของนักศึกษามีส่วนสัมพันธ์กับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย คือนักศึกษาชายและหญิงมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันและอัตราส่วนของนักศึกษาหญิงที่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีสูงกว่านักศึกษาชาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ดังนี้

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและหญิง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชนในกรุงเทพมหานคร
2. การวิจัยครั้งนี้ ครอบคลุมเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน 3 ด้าน คือ เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ และ เจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรตอบแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยความคิดเห็นที่แท้จริง และตรงสภาพความเป็นจริง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกในการยอมรับ คัดค้าน เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ตลอดจนการชอบ หรือไม่ชอบ ของนักเรียนที่มีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของ โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1972 : 140-163) ลีออน เอ จาคอบวิทซ์ (Leon A. Jacobovits 1971 : 270-317) อัจฉรา วงษ์โสธร และคณะ (2525 : ภาคผนวก) และ เอกฉัตร พิศราช (2528 : 63-68) ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

- 1.1. เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความรู้สึกในการยอมรับ คัดค้าน เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ชอบ หรือไม่ชอบต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งวัดความคิดเห็นที่มีต่อความจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากภาษาประจำชาติของตน

1.2. เจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ หมายถึง ความรู้สึกในการยอมรับ คัดค้าน เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ว่าภาษาอังกฤษสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์หรือไม่ เพียงไร จากการเรียนวิชานี้ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ผู้เรียนยอมรับว่าภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือในการสื่อสารติดต่อ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ เพื่อศึกษาต่อหรือหางานทำ

1.3. เจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกในการยอมรับ คัดค้าน เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ต่อการให้ค่า หรือการไม่เห็นคุณค่า ตลอดจนการอุทิศเวลาให้กับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2532

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2532

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและ เอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2532

ประโยชน์ที่จะ ด้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะ ทำให้ได้ทราบความแตกต่างของ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นที่ต่างกัน
2. เป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อเน้นการ เสริมสร้าง เจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามความเหมาะสมต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป